

Bami voor de Goudzoekers

Gerbrand Fenijn

Bami voor de Goudzoekers

Gerbrand Fenijn

© Gerbrand Fenijn. Front cover generated by DALL-E, post edited with the Gimp on Ubuntu by Carel F. Winter.

Contents

Bami voor de goudzoekers	1
“Dat zoeken we op in de Biobieb”	7
De losprijs	14
De wens van Wolkje	19
Grom wil koning zijn	24
Het Zilveren Lint op bezoek	28
Slakkenhuis van kristal	33
Ella en het duifje	38

Bami voor de goudzoekers

Bibberend stapt Ho Lim Kau zijn eethuisje binnen. Huh, die kou altijd... Waar is hij toch aan begonnen... In China, waar hij woonde, was het altijd lekker warm, maar werk was er niet. Daarom vertrok hij naar Alaska. Hij had gehoord dat je daar veel kon verdienen. Had hij maar geweten dat het er zo heidens koud was.

Nou ja, hij is hier eenmaal en er komen veel klanten, want niemand kan zo lekker koken als hij. En zijn gerechten? De mensen komen erop af als vliegen op de stroop. Ze kunnen de namen niet eens goed uitspreken, maar wat geeft dat, als het maar smaakt.

Ho kijkt naar buiten. Het is avond, de klanten zullen zo wel komen. Vlug haalt hij een natte doek over de tafeltjes. O, hij hoort al bekende voetstappen. Daar is James, de sheriff. Die komt altijd het eerst. Kijk, daar zijn Guy de pelsjager en Juan de koetsier ook al. Hij kan er de klok op gelijkzetten. 'Lekker is het hier binnen,' zegt de sheriff, zijn handen wrijvend boven het potkachelkje.

'Breng maar gauw een kom hete soep, Ho,' roept de pelsjager, 'dan jaag ik de kou uit mijn verkleumde body.'

Ho Lim Kau holt al. Hij houdt van opschieten want er komen vast nog meer bezoekers. Let maar op, de deur gaat opnieuw open. Er komen nog eens vier gasten naar binnen. Maar zodra Ho deze klanten herkent, verdwijnt de glimlach van zijn ronde gezicht. 'O, jullie...' mompelt hij. 'Nee, op jullie zat ik niet te wachten.' Haast elke avond zitten ze hier, de jongens van Mick Owens. 'Goudzoekers' noemen ze zichzelf en ze werken zich te pletter, maar tot op vandaag hebben ze nog geen grammetje goud gevonden.. Verlegen blijven de mannen bij de deur staan. Ze

zien er haveloos uit met hun versleten kleren en hun donkere stoppelbaarden. 'Ho, we willen graag eten, maar...' 'Ja, jullie verhaal ken ik al,' antwoordt Ho. 'Geen cent te makken.' 'We hebben ons weer krom gewerkt vandaag...' 'Dus ook maar weer eten op de pof? Weet je dat jullie rekening haast net zo lang is als jouw lange lichaam, Mick?' Mick Owens, die meer dan twee meter lang is, knikt. 'Ja Ho, we weten het. Maar man, we rammelen gewoon. De hele dag hebben we gespit en gezwoegd...' Nu, dat is in elk geval waar. Deze mannen zijn geen luie nietsnutten. Ze zijn altijd in touw. 'Nou, ga dan maar weer zitten. De pot schaft bami. Goed genoeg voor de heren?' 'Goed genoeg, man? We kunnen je wel omhelzen. Zonder jou lagen we al maanden onder de aarde!' Ho Lim Kau is zelf een arme man. Hij kan amper de touwtjes aan elkaar

knopen, maar als hij die vier daar zo heerlijk ziet smullen, geniet hij er toch van. Stel je voor dat hij die kerels met hun hongerige magen de deur uit moest sturen. Nee hoor, dan zelf maar wat harder werken en wat zuiniger aan doen. Wat roept Mick Owens naar hem? Dat hij weer een aandeel in hun toekomstige goudmijn krijgt? O, dat is fijn, zeg! Ho moet lachen. De mannen kunnen hier nog wel tien jaar met hun houwelen in de grond hakken en met dynamiet rotsen opblazen, goud vinden ze toch niet. Of hij het aandeel wil aannemen? 'Och, geef maar hier.' Ho kijkt naar het stuk papier. Met hanenpoten is daar op geschreven: 'Wij verklaren hierbij dat Ho Lim Kau een vijfde deel van de goudopbrengst krijgt.' En daar staan twee kruisjes, een vingerafdruk en een stuntelige handtekening onder. 'Geweldig,' fluistert Ho grinnikend, 'wie had dat ooit kunnen denken: ik nog eens aandelen in een goudmijn.'

De weken gaan voorbij. Elke dag zwoegt het groepje van Mick op de kille steenvlakte om naar goud te zoeken, maar ook elke avond sjokken de vier zonder buit naar het stadje terug. 't Ziet er treurig voor ze uit: alle reserves zijn op. Wat ze nog aan bezit bij zich hadden, hebben ze moeten verkopen. Het enige dat ze elke dag meer dan genoeg hebben, is... eetlust. Ho ziet hen al weer